

ရှင်မိထယ်

ဗူးစာရွေးတဲ့နတ်

L လင်း

"ဝူး"...လောကကြီးမှာ ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝလောက်
ငြီးငွေ့စရာကောင်းတာ မရှိတော့ဘူး...
ဘဝမှာ မနေပျော်လောက်အောင်ကို
စိတ်ကုန်ခမ်းလိုက်တာ..."

ကက်သီ(ကက်)

"နင်နဲ့ ငါက မွေးစားမောင်နှမဆိုတာ မောင်နှမပဲပေါ့...
ဒီမောင်နှမဆိုတဲ့ စည်းကမ်းကြီးကို ငါမကျော်ပါဘူး...
ပြီးတော့...နင်နဲ့ ငါက ယူလို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူး
လက်လက်ချင်းပွတ်တော့ ကြက်ချေးစော်နံတာပဲ
အဖတ်တင်မှာ ပေါ့...
ငါက...ငါ့ရဲ့ ချစ်နှမ အချောအလှလေးကို
ခပ်မိုက်မိုက် ဘိုးတော်(လူပျို)သူဌေးကြီးနဲ့
တွေ့စေချင်တာ..."

နင့်ရပ်က...သူဌေးကြိုက်ရပ်ကလေး"

ဆက်တီ(ဆက်)

"ဟား...မင်းမို့ မရှက်တယ်ကွာ..."

ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မခံယူဘဲ

ဘိုးတော်ယောင်ဆောင် ဘာယောင်ယောင်နဲ့

ကြီးပွားချမ်းသာအောင် ဖြတ်လမ်းလိုက်ပြီး...

ဘာမှ မသိတဲ့ ငါ့အစ်မ အပျိုကြီးရဲ့ စည်းစိမ်တွေကို

ချူစားနေတာ...

ဟား...မယုံစရာပဲ..."

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေး(ထည်ဝါ)

"မင်းက မင်းကိုယ်မင်း ဘိုးတော်ယောင်ယောင်

နတ်ယောင်ယောင် ဖန်ဆင်းပြီး ငါ့ကိုအပျိုကြီး ငတုံးမကြီးလို့

သတ်မှတ်ပြီး လှည့်စားလို့ ရမယ်ထင်သလား..."

ဟား...ဟား...မရဘူးကွ...

မင်းရဲ့ လုပ်ဘိုးတော် အုပ်ဘိုးတော်ကို ငါမသိလို့

ယုံခဲ့မိတာတောင် ငါဖွတ်ပဲ...

အခု...မင်းရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို သိလို့

ငါ လုံးဝလက်သင့် မခံတော့ဘူး..."

အပျိုကြီး(ရွှေတင့်မှီ)

(၁)

"ပူး...လောကကြီးမှာ ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝလောက် ငြီးငွေ့စရာကောင်း
တာမရှိတော့ဘူး၊ ဘဝမှာ မနေပျော်လောက်အောင်ကို စိတ်ကုန်ခမ်းလို
က်တာ"

မိုးကောင်ကင်က တလိပ်လိပ်ပြေးနေသည့် တိမ်သားအဖြူလိပ်က
လေးတွေကို မော့ကြည့်ပြီး ခပ်ဆွေးဆွေးလေး ဆိုညည်းလိုက်သည်။ ။

ဒီလို ဆင်းရဲလွန်းတဲ့ ဘဝကြီးကို ကက် မုန်းခဲ့သလိုကက်နည်းတူ ဆ
င်းရဲတဲ့ ဘဝကြီးကို အရမ်းမုန်းနေတဲ့ သူတစ်ယောက် ကက်နဲ့ ငယ်ငယ်
လေးကတည်းက အတူတူစား အတူတူကျောင်း တက်ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့
ဖေဖေမွေးစားသား ဆက်တီပင်ဖြစ်သည်။ ။

ဆက်တီဆိုတဲ့ ဆက်ကလည်း ကက်သို့ပင် ဆင်းရဲသားဘဝကို ငြီး
ငွေ့လွန်းလို့ လူချမ်းသာ သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် ကြံဆောင်နေသူဖြစ်သ
ည်။

"လူချမ်းသာ ဘဝဆိုတာ ဘာလဲသိရအောင်၊ ငါစွမ်းဆောင်ချင်တယ်
ကက်"

လို့ အမြဲတမ်း ကက်ကို ရင်ဖွင့်တတ်သည့် ဆက်ကို ကက်ကလည်း ရီ
ဝေဝေ မျက်ဝန်းဆွေး လေးတွေနှင့် ငေးကြည့်လိုက်မိသည်။

ငေးကြည့်နေသည့်မျက်ဝန်းအိမ်ကလေးထဲမှာ တော့ ဆက်တီဟာ
တကယ့်ဧရာမသူဌေးကြီးရဲ့ သားကလေး ဖြစ်သွားရသည်။

ဆက်စတိုင်လ်နဲ့ ဟန်က တကယ့်သူဌေးသားကလေးတစ်ယောက် e
-mail ပို့လို့ ရတဲ့ ဖုန်းကို ကိုင်ပြီး LAND CRUISER ကားကြီးကို စီးနေရသ
လို စတိုင်လ်အကျဆုံး စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ ကာဖီ ရောင်ကလေးနှင့် ပိုလိုစ
ပို့ရှပ် လက်တိုအစင်း အဝါနုရောင်ကလေးနှင့် တွဲဖက်ထားတာကိုက လ
န်း လိုက်တာ၊ ကက်တောင် သွားရည်တများများ ယိုသွားရလေသည်။

ဟား စတိုင်လ်ကျလိုက်တာ...

လန်းလိုက်တာ ဆက်ရယ်...

အဲဒီလိုဘဝမျိုး ပိုင်ဆိုင်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။

"ကက်...ဟေ့...ကက်...ဘာလို့

ငါ့ကိုတအားစိုက်ကြည့်နေတာလဲကွာ...ဟား...ငါရင်တွေ တအားခုန်
လာပြီကွ"

ဆိုတဲ့ ဆက်အသံလေးကြားရတော့မှ ချည်သားတစ်ပတ်နွမ်းပုဆိုးက
လေးဖြင့် ရှပ်အဖြူလက် တိုကလေးကို ရိုးရိုးကလေး ဝတ်ထားသည့်ဆ

က်ကို ကက် ဘာမှ ပြောချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ မျက်လွှာ ကလေးသိမ်းကာ
မိုးကောင်းကင်ကြီးကို ခပ်ရီရီလေး မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

အဲဒီနောက် သူနှင့်နည်းနည်းလှမ်းသည့် သစ်ပင်အရိပ်ကလေးဆီ ခ
ပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက် သွားလိုက်ပြီး ဆက်ကို ရင်ထဲက စကားလုံးတွေ
ကို တစ်လုံးချင်း ခပ်ဆွေးဆွေးလေး ပြောလိုက် သည်။ ။

"ငါ စိတ်ကူးယဉ်နေတာ ဆက်ရဲ့ "

"ဟွန်း...ဘာတွေ စိတ်ကူးယဉ်နေတာလဲ၊ လင်းစမ်းပါဦး"

"စိတ်ကူးထဲမှာ နင်က တကယ့်အလန်းလေးပဲ၊ နင်က e-mail ဖုန်းက
လေးနဲ့ လင်ခရူဆာ ကားကြီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး တက္ကသိုလ်တက်ရ
တဲ့ ဆေးကျောင်းသား(သူဌေးသားလေး)ပေါ့ ဟာ"

"ဟား....အရသာရှိလိုက်တာ၊ အီစိမ့်စားရသလိုပဲ"

"ဟွန် ဘာအီစိမ့်လဲဟ၊ ပြောရင်လည်း ခပ်မြောက်မြောက်ပဲပြောစမ်း
ပါ၊ အီစိမ့်လောက်ပဲ စားဖူးပြီးတော့ အီစိမ့်စကားဆိုမနေစမ်းပါနဲ့ "

"အောင်မယ်...နင်ကရော ဘာစားဖူးလို့ လဲ၊ အချင်းချင်းအခုလှိုမ့်မ
နေနဲ့ "

"ဟဲ...ဟဲ...ထားစမ်းပါ၊ ပွဲဖျက်ဆက်တီ မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ "

ကက်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို ဆက်ကဘာကို သဘောကျသွားသည်
မသိ။

သူ့ကိုယ်လုံးပိန်လှုပ်လှုပ်ကလေးကို ယိမ်းထိုးသွားသည် အထိ တ
ဟားဟားရယ်ချလိုက်ပါ တော့သည်။ ။

"ဟား...ဟား...ဟား...ဟီး...ဟီး...ဟီး...ဟိုး...ဟိုး...ဟိုး"

"ဟယ်...အရူး...အရူးကျနေတာပဲ ဆက်ရယ်၊ နင်ဟာလေ ကလေးမ ဟုတ် သူငယ်မဟုတ် အသက်ကဖြင့် နှစ်ဆယ့်သုံးပြည့်ပြီ၊ အခုထိ အရူး ဆန်တုန်း"

"ဟွန်း...ဟွန်း...နင်ပြောတာလေးကို သဘောကျလွန်းလို့ ပါ ကက် ရဲ့ ၊ တကယ်...ဟိ...ဟိ... ဟိ...ငါ့ရုပ်ကလေးက တကယ်သူဌေးသားအ လန်းလေးလား"

ဆက်တီကလည်း ကက်ရူးတိုင်း စိတ်ကူးနဲ့ လိုက်ရူးပြီး မမြင်ရတဲ့ လေကို လိုက်ဖမ်းသလို စမ်းတဝါးဝါး ကိုယ့်ဘဝကိုယ်မေ့သွားရပြီဖြစ်သ ည် ။

"ယဉ်စမ်း၊ ရှိသမျှ နင့်စိတ်ကူးတွေ မြောက်ပေယဉ်လိုက်စမ်းပါ ဆ က်ရယ်"

နင် စိတ်ကူးယဉ်ချင်သလို ငါလည်း စိတ်ကူးယဉ်လိုက်ဦးမယ်။ ငါတို့ လောကကြီးမှာ အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်ထဲဝင်သွားပြီ၊ ကိုယ် ဖြစ်စေချင်ခဲ့ တာတွေ ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်ခဲ့ ရတဲ့ အပြင် ငါ ကိုဦးနှောက်ထဲက သိပ်ပြီးထိုးထွင်းတတ်မြောက်တဲ့ ဉာဏ် အမြော်အမြ င်နဲ့ တတ်ထား တဲ့ ပညာတောင် တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆက်သင်ခွင့်မရှိခဲ့ ဘူးလေ။ ဒီဘဝကြီးကို ငါတို့ နှစ်ယောက် စလုံး မုန်းတီးခဲ့ကြတယ်ဆို တာ ငါတို့ နှလုံးသားက နားလည်ခဲ့ကြတာပဲ။

ငါတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသား ရင်တွင်းစကားတွေကလည်း ငါတို့ ရ င်ထဲမှာ ပဲ သံစဉ်တွေ အဖြစ် မြည်ဟည်းသွားရတယ်ဆိုတာ နင်ယုံစမ်းပါ ဆက်ရယ်လို့ ဆိုညည်းလိုက်သည် ။

ကက်ရင်ထဲက စကားတွေက ကက်နှလုံးသားက တစ်ဆင့် အပြင်က မှာလောကကြီးကို ကဆုန်ပေါက်ထွက်လာခဲ့လေသည် ။

"ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝလောက် နာကြည်းစရာ ကောင်းတာ မရှိတော့ဘူး... ဆက်...မိုးပေါ်က မိုးနတ်မင်းကို ငါဟစ်အော်တိုင်တည်လိုက်မယ် ဆက် "

"အေး...ဟစ်စမ်း ကက်... နင့်အသံထွက်သရွေ့ဟစ်သာဟစ်လိုက်စမ်းပါ... ပြီးတော့မှ ငါလည်း မိုးနတ်မင်းကို ဟစ်ပြီး တိုင်တည်လိုက်ဦးမယ်"

"အိုး...မိုးနတ်မင်းကြီး ကျွန်မ ကက်သီရဲ့ ဘဝကို ဒီဆင်းရဲတွင်းမှ လွတ်ကင်းအောင် ကယ်တင်မစ ပေးပါစေသား"

မိုးကောင်ကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး ကက် ပါးစပ်ကလေးကို လက်သီးဆုပ်ကလေးတွေကာ အကျယ်ကြီးဟစ်အော် ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

။

အဲဒီနောက် မျက်ဝန်းအစုံကို ခပ်တင်းတင်းလေးမှိတ်ကာ အပြင် ပြင်ပလေကလေးကို တစ်ဝ ကြီး ဂူးခနဲရှိုက်ရှူပစ်လိုက်သည် ။

"ဖူး...မောလိုက်တာ...အမောပြေချင်လိုက်တာဘဝကြီးရယ်"

"ဟူး...လေ ၁က ကြီးမ,၁ ဒီဆင်းရဲသားဘဝက မကြာခင် လအပိုင်းအခြားလေးမှာ ပဲ လွတ် မြောက်အောင် ဖန်ဆင်းပေးပါတော့လား မိုးနတ်မင်း...."

ဆုတောင်းသံနှင့်အတူ ‘ဖောင်း’ခနဲ ရိုက်ထည့်လိုက်သည့် မြည်သံက ဆက်နှင့်ကက် လက်ဝါးအချင်းချင်း ပိတ်ရိုက်လိုက်သံဆိုတာ ကက်အကြားအာရုံက သိလိုက်ပေမဲ့ ကက်ကတော့ မိုး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေရာမှ နည်းနည်းမှ အာရုံမပျက်ခဲ့။

မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်နေသည့်မျက်ဝန်းကလေးထဲမှာ မိုး

ကောင်းကင်ပေါ်က မိုးနုတ်သားက ကက်ကို ကောင်းချီးပေးနေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

မိုးနုတ်မင်းက ကက်ရဲ့ ပခုံးလေးကိုထွေးပွေ့ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ သွင်းပိုက်လိုက်သလို ကက်က လည်း မိန့်မိန့်မူးမူးကြည်နူးလိုက်မိသေးသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လိုက်ရသည့် လက်တွေ့ဘဝကတော့ ဆက်က ကက်ပခုံးလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ တင်းတင်းထွေးထွေးကြီး သိမ်းဖက်ပြီး နှစ်သိမ့်စကား ဆိုလိုက်ခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။ ။

"ကက်ရယ်...ဘဝဆိုတာ အစဉ်အမြဲတော့ ဒီလိုကြီး တသမတ်တည်း မသွားပါဘူး...ငါတို့ တစ်နေ့ချမ်းကိုချမ်းသာမှာ ပါ...ငါတို့ ချမ်းသာနည်းတစ်ခုတော့ ရှာမှ ဖြစ်မယ်...ချမ်းသာစေရမယ်... ကက်ရယ်...နော်...ဘာမှ အားမငယ်စမ်းနဲ့ ဟာ"

"ဟင်...ဘာလဲ...နင်ချမ်းသာမဲ့လမ်းက ဘာလမ်းလဲဟင်"

"နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ်၊ အခုတော့ငါတို့ စိတ်ကူး ယဉ်ဘဝလေးကို အမှောင်ထုဖြစ်သွားအောင် မဖန်တီးလိုက်ပါနဲ့ ကက်ရယ်၊ ငါ အေးအေးချမ်းချမ်းလေးနေပါရစေ လားကွာ"

ဆက် စကားတွေက ပူလောင်နေတဲ့ ကက်နှလုံးသားလေးကို အေးခဲစိစိမိမ့်သွားသလိုကြီး ခံစားလိုက်ရတော့သည်။ ။

တကယ်တော့ဘဝဆိုတာ

နေတတ်မယ်ဆိုရင် နေပျော်မှာ ပါပဲလေ...။

ဆက်နှင့်ကက်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ ဆင်းရဲလွန်းလို့ လောကကြီးကို စိတ်ကုန်နေသလို ရတာမလို လိုတာမရဖြစ်နေတဲ့ အပျိုကြီး လူပျိုကြီးမောင်နှမ နှစ်ယောက်ကတော့ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပင်။ ပိုက်ဆံတွေ ဘုန်းပေါလအော ပေါလွန်းလို့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိအောင် ခေါင်းတွေ ပါးနေကြရလေသည်။

"မမ တစ်နှစ် တစ်နှစ် ကျွန်တော်တို့ ဝင်တဲ့ ဝင်ငွေတွေက ထောင်ချီနေပြီဗျာ၊ အခုထိ ဇိမ်ခံကားလေးတစ်စီးတောင် ဝယ်မစီးရသေးဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို အခုဆိုရင် အလုပ်ထဲက ဝန်ထမ်း တွေက သူဌေးဦးကပ်စီး... ဦးကပ်စီနဲ့ နာမည်တွင် နေပြီ"

ဦးကပ်စီးလို့ အခေါ်ခံရသည် အထိ ကုတ်စီးနဲကျသည့်သူကို လူအများက ကွယ်ရာမှာ နှာခေါင်းရှုံ့နေကြပြီဆိုတာ သူ မသိဘဲနေမလား။

အိမ်က မမကသာ အပြင်ကို ဘယ်မှ မထွက်ဘဲနဲ့ ပိုက်ဆံအပုံလိုက်ကြီးကို အခန်းထဲမှာ ထည့် ပြီး ငွေရူးရူးပြီးဥစ္စာခြောက်နေတာ။

မမတစ်ယောက် ဥစ္စာရူးချက်က မပေါ့...။

လုပ်ငန်းက ဝင်လာသမျှ ပိုက်ဆံတွေကို အိမ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ ခေတ်မီ မိပစ္စည်းဝယ်ယူမသုံးစွဲရဘဲ တစ်နှစ်ရတဲ့ ပိုက်ဆံကို ဘဏ်မှာ တစ်ဝက် အပ်ပြီး တစ်ဝက်ကို အိမ်ကအခန်းထဲမှာ ဒီအတိုင်းကြီး စူပါအိတ်တွေထဲ ထည့်ပြီး အိတ်တွေထပ်ထပ်ထားသော တချို့ပိုက်ဆံတွေဆို နှစ်တွေများ လာလို့ မှီတောင်တက်စပြုနေရပါပြီ။

အဲဒီလို မမဥစ္စာရူး ရူးနေပုံကြီးကိုကြည့်ပြီး သူ နှာခေါင်းရှုံ့မိသည်။ ။

အခုလည်း မမကို ကားလေးတစ်စီးလောက် ဝယ်ရဖို့ အရေး သူ့မှာ လေအမြှုပ်ထွက်အောင် စည်းရုံးနေခဲ့ရပါသည်။ ။

"နော်...မမ၊ ကျွန်တော်တို့ သိန်းရှစ်ရာတန်ကားတစ်စီးလောက်ဝယ် ရအောင်၊ ကျွန်တော်တို့ မှာ ပိုက်ဆံတွေ မချိမဆန့်များ ပြီး မှီတက်နေ တာ...တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးချလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား ဟင်...မမ"

ငယ်ငယ်ကတည်းကအစ်မရဲ့ ဩဇာအာဏာကို တစ်သေမတိမ်း နားထောင်လာရသူပီပီ အခု လည်း သိန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာ(သောင်း ချီ) ချမ်းသာနေခဲ့ပြီတောင် သိန်းရှစ်ရာတန်ကားလေးတစ် စီးဝယ်ဖို့ သူ့မှာ မမကိုမနည်းစည်းရုံးနေခဲ့ရသည်။ ။

အဲဒီလို လေအမြှုပ်ထွက်အောင် စည်းရုံးခဲ့ရတာကလည်း ပိုက်ဆံအ ရမ်းချမ်းသာပြီး မပျော်ရဘဲ အထီးကျန်လွန်းတဲ့ ဘဝကြီးကို ထည်ဝါစိတ်အပျက်ကြီး ပျက်လို့ ပင်ဖြစ်သည်။ ။

သူစိတ်ပျက်ဆိုလည်း စိတ်ပျက်စရာပင်။

အ ဝ မ ျမ ၂၁ ဇိမ်ခံပစ္စည်းရယ်လို့ ဘာမှ မရှိဘဲ ရှေးဟောင်းဆက်တီအိုကြီးတွေရယ်၊ ဓာတ်ပုံဟောင်း တွေရယ်၊ ဗီရို ဟောင်းတွေရယ်၊ စားပွဲဟောင်းတွေရယ်ပဲရှိပြီး ဟိုတုန်းက ဖုန်းအို

မည်းညစ်ညစ်ကြီး ရယ်ပဲ ရှိပါသည်။ ။

အင်း...ဖုန်းဟောင်းကြီးကို ရိုးလို့ မသုံးချင်လို့ handphone ကလေး ဝယ်ရတာတောင် သူ့မှာ ခိုးဝယ်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်။

Handphone ကလေးကို ကိုယ့်ဘာသာခိုးဝယ်ပြီး ကုမ္ပဏီက ရှယ် ယာဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်က ဖုန်းလက်ဆောင်ပေးတယ်လို့ ပြောတော့မှ မမက မျက်နှာကြီး ကြည်လင်ဝင်းဖန့်သွားတာ သူ့အခုထိ မြင်ယောင်သေး သည်။ ။

အဲဒီနေ့က သူ ဖုန်းကလေးထုတ် လာပြီး မမကိုပြလိုက်တော့ မမက မျက်လုံးကြီးပြူးလျက် ရင်ဘတ်ကြီးကိုဖိကာ

"ဟင်...ထည်ဝါ...ဒါ...ဒါ...မင်း ဝယ်လိုက်တာလား၊ ဒီ...ဒီဖုန်းက ဆယ်လူလာလား၊ GSM လား"

အင်း...မမက ကိုယ်ပိုင်သာ မဝယ်တာ..

ဖုန်းအမျိုးအစားတွေ ဘာတွေတော့အသိသား။

အင်း..ဟွန်း...မမပြောလာတဲ့ ဖုန်းအမျိုးအစားထဲက ဆယ်လူလာပါ လို့ မမကိုပြောလိုက်ရင် မမထိုင်နေရာကနေ တုံးလုံးကြီးများ ပစ်လဲကျ သွားမလားဘဲ။

မမကို လိမ်လိုက်တာပဲ နားအေးပါတယ်။

"GSM မမရဲ့ သိပ်ဈေးမရှိပါဘူး"

"ဈေးမရှိတာရှိတာ နင့်ကိုမေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီဖုန်းကို နင်ဝယ် လိုက်တာလားလို့ "

အင်း...အမှန်အတိုင်းပြောရင်တော့

မမတစ်ယောက်ထသောင်းကျန်းမှာ သေချာသည် မို့ သူက ရှိစုမဲ့စုနှုတ်ခမ်းမွေးကလေးကို ခပ်ဖွဖွကလေးပွတ်သပ်ပြီး မမကိုခေါင်းကလေးငဲ့ကာ မျက်နှာချိုသွေး လိုက်သည်။ ။

"ဟွန်း...ဟွန်း...မမကလည်း ကုတ်စီးနဲကြီး ပိုက်ဆံကို အခန်းထဲထည့် အလှကြည့်နေ တာ...ပိုက်ဆံမြို့တက်ပြီး၊ ဘာအသုံးဝင်တော့မှာ လဲ၊ ကျွန်တော်တို့ မှာ လည်း သုံးစရာဆိုလို့ ဘာမျိုး ဆက်မှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မမအသက်ကလည်း လေးဆယ်ရှိပြီ၊ ကျွန်တော်ကလည်း သုံးဆယ်ခုနှစ် နှစ်၊ အင်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆိုတာ မမမှာ အရွယ်မရှိတော့သလို ကျွန်တော်ကတော့ ယောက်ျားလေး ဆိုတော့ ဟဲ...ဟဲ...မမထက်စာရင် နည်းနည်းတော်မလားဘဲ"

"ဟဲ့...ငနာကောင်ရဲ့ ၊ ငါ့အသက်လေးဆယ်က အပျိုကြီးတန်းဝင်ပါ။ ဘာဖြစ်သလဲ... ရုပ်ချောတဲ့ အပျိုကြီးကို small လေးတွေက lady ကြီးဆိုပြီး ကြိုက်ချင်သပ၊ သိပ်ကြိုက်ချင်နေတာ၊ အခုခေတ် small လေးတွေက ပိုက်ဆံရှိလို့ ကလေး ကြွေသလားမမေးနဲ့ ၊ ဒီက ရွှေတင့်မှီကလေးကိုယ်နဲ့ မတန်ဘူးထင်လို့ ကို မသုံးတာ...မသုံးတာ"

ခြေခါခါ လက်ခါခါနဲ့ မျက်နှာကြီးမဲ့ပြောလာသည့်မမကို သူကခေါင်းတညိတ်ညိတ် ထောက်ခံ လိုက်ရသည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ်...ဟုတ်ပါတယ်"

"ဟုတ်တယ်လေ...ငါ့အသက်လေးဆယ်အရွယ်က ခုခေတ်baby girl လေးတွေနဲ့ တောင် မလဲနိုင်ဘူး၊ ငါ့ရုပ်ကို သေချာကြည့်ထား small ကြွေရုပ်၊ ရုပ်ကလေးက လှတော့ နုတုန်း သင်တုန်း ဆယ့်ခြောက်နှစ်မနဲ့ တောင် ရုပ်ချင်းမလဲနိုင်ဘူး"

"ဒါပေမဲ့...မမရယ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်မက ဆယ့်ခြောက်နှစ်မပဲပေါ့၊

အသက်လေးဆယ်အရွယ် မိန်းမကြီးက လေးဆယ်အရွယ်မိန်းမကြီးပဲ ပေါ့"

"ဘာ...နင်ဘာပြောတယ်၊ ငါ့ကိုများ ဘာမိန်းမကြီးလဲ ဟင်း"

"ဟာ...ဟာ...အလကားပြောတာ၊ မမ

အသက်လေးဆယ်အရွယ်မိန်းမကလေး၊ မမက ဟုတ်တယ်...ရွက်ကြမ်း ရေကျိုဆယ့်ခြောက်နှစ်မတွေက မမလို ချောချောလှလှ သွယ်သွယ်လှ လှနဲ့ ကိုယ်လုံးအချောစားလေးကို ဘယ်လိုက်မိမလဲ"

"အမယ်လေးဟဲ့...တော်စမ်းပါ၊ နားခါးလိုက်တာ"

မမက အပျိုကြီးပီပီ စကားလုံးကို တစ်လုံးကြီးတစ်ခဲကြီး ပြောလာခဲ့ တာမို့ သူက ခေါင်းက ကတုံးဆံပင်ထောင်ထောင်လေးကို ပွတ်သပ်ပြီး တဟီးဟီးရယ်လိုက်မိသည်။ ။

"ဟီး...ဟီး"

"ဟီးမနေနဲ့ ၊ ငါမေးတာဖြေ၊ ပိုက်ဆံက လူရှာတိုင်းရတယ်ထင်ပြီး လိုတိုင်းသုံးနေလို့ မရဘူး ဟဲ့၊ အဲဒီလို ချွေတာတတ်လို့ ဒီလောက်အထိ ကြီးပွားလာတာ၊ မင်းတို့ ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆင်းရဲ ခဲ့တဲ့ ဘဝတစ်ခု ကို မင်းက မေ့ထားပြီး ဘဝင်မြင့်မယ်တော့မကြံနဲ့ "

"မမကလည်း ဆင်းရဲခဲ့တာက ပြီးခဲ့ပြီ၊ အခုက ပိုက်ဆံကို လက်နဲ့ တောင် ရေတွက်လို့ မရအောင် အများကြီးဖြစ်နေမှ ဒီအိမ်သုံးခေတ်မိပစ္စည်းတွေကို မဝယ်ဘူးဆိုရင် မမခေတ်သူဌေး ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ"

"ခေတ်သူဌေး မဖြစ်လည်း ဘယ်သူမှ အရေးမစိုက်ဘူး"

"အဲဒီလို အရေးမစိုက်ရင်တော့ အပျိုကြီးဖြစ်မှာ ပဲ"

"ဘာဟဲ့...ထည်ဝါ...ထည်ဝါ...မင်း ဘာပြောတယ်"

"ဟွန်း...ဟွန်း...မမစိတ်ဆိုးအောင် ကျွန်တော် တမင်နောက်နေတာ၊ မမကစိတ်ဆိုးရင် ပိုပြီး လှတယ်လေ၊ မေးစေ့ကွဲလေးက ခွက်ခွက်သွားတာ"

သူ့စကားကို မမတကယ်စိတ်ဆိုးသွားမှန်းလည်း သိရော သူ မမရဲ့ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ဆတ်ခနဲ သိမ်းဖက်ပြီး မမကျေနပ်အောင် ပြုံးဖြိုးဖြိုးမျက်နှာကြီးနဲ့ ဖားလိုက်ရသည်။ ။

"ဟဲ့...ဖယ်စမ်းပါ၊ မကြီးမငယ်ကြီးနဲ့ လူးမနေစမ်းပါနဲ့ ၊ ငါမေးတာသာ ဖြေစမ်းပါ၊ ဒီဖုန်းက ဘယ်ကရတာလဲ"

အင်း...မမ...မမ...ဥစ္စာရှူးရှူးနေတာနဲ့ တင် လူလောကကြီးမှာ တုံးတုံးတွတွနေလာတာ အသက်တစ်ဝက်ကျိုးသွားပြီ။

အသက်တစ်ဝက်ကျိုးပေမဲ့ အခုထိ ဇွဲမလျော့ချင်သေးသည့်မမကို သူ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက် ရင်ဖြင့် မမနဲ့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း နဲ့ရမဲ့အဖြစ်ကို ရောက်ရမည့်အဖြစ်...။

အင်း...ဂွကျတဲ့ မမကို လိမ်ပြောလိုက်တာပဲ သူ နားအေးပါသည်။ ။

"မမကလည်း ကျွန်တော်ဝယ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီက ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင် ဦးမျိုးမင်းဟန်က လက်ဆောင်ပေးတာပါ"

"ဟယ်...ဟုတ်လား၊ ကိုမျိုးမင်းဟန်က ဒီဖုန်းလေးကို မင်းကို ရက်ရက်ရောရော လက်ဆောင်ပေးတာလား၊ မှန်းပြစမ်း...မမကို..."

အလကားရလို့ ကတော့ မမတို့ က သူမလက်ထဲကို သေစေတဲ့ လက်နက်ကြီးထည့်တောင် ဝမ်းသာအားရလက်ခံမှာ ပါ။

အခုလည်း ...ကြည့်...အလကားရတယ်ဆိုတာနဲ့ မျက်နှာကြီးကို
ဝင်းဖန့်သွားလိုက်တာ။

ဟွန်း...ပြောမပြောချင်ဘူး။

မမက အဲဒီလိုပါပဲ။

သူ့မှာ ...မမကြောင့် ပိုက်ဆံတွေမရေတွက်နိုင်အောင် သောင်းချီချမ်း
သာနေခဲ့ပေမဲ့ အိမ်မှာ စီးဖို့ ကားလေးတစ်စီးတောင် မရှိခဲ့တာ၊ အခုအရွယ်နဲ့
ယှဉ်ရင် တော်တော်အိုသွားရပြီဖြစ်သည် ။

ကိုယ့်အသက်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ ချာတိတ်ကလေးတွေ ကားအကောင်
စားကြီးတွေ စီးနေတာ သူ့အားကျလှပါသည် ။

သူကတော့ အသက်သုံးဆယ်ခုနစ်နှစ်ရှိပြီဆိုတော့ အဘိုးကြီးတန်းဝင်
သွားပါပြီ။

အဘိုးကြီးတန်းဝင်သွားပေမဲ့ ကားအခုထိ ကိုယ်ပိုင်မစီးရတာ အောင့်
နေရပါပြီမို့ မမကိုပဲ စိတ်ဆိုးရမလိုဖြစ်သွားရသည် ။

"မမ..."

သူက စိတ်တိုတိုနဲ့ မမကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးခေါ်လိုက်တော့ မမက
မျက်လုံးကလေးဝင့်ပြီး သူ့ကို ဘာလဲစတိုင်လ်မေးလိုက်သည် ။

အင်း...မမက ရိုးတယ်ရိုးတယ်နဲ့ တစ်ချက်တစ်ချက် အကြည့်တွေက
ကလေးဆန်လှသည် ။

တကယ်တော့ မမက မိန်းမချောတစ်ယောက်ပင်။

မျက်နှာလေးက သွယ်ပြီး မေးခွက်ကလေးထင်းနေတာ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို
မမရေပန်းစား ပါသည် ။

မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းပြီး အချိုးညီညီ ချောမောသည့် မမသည် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အရမ်းရေပန်းစားခဲ့ပေမဲ့ အခုတော့ စန်းတွေ ကံတွေ (အိမ်ထောင်ရေး)စန်း၊ (အိမ်ထောင်ရေး) ကံ... အရောင်မှန်သွားရပြီဖြစ်သည် ။

ဒါပေမဲ့...မမကစွဲမလျော့...။

အသက်က လေးဆယ်ပြည့်သွားပေမဲ့ ငယ်ရုပ်ကလေးပေါက်အောင် (နုသထက်နုအောင်) အရွယ်နဲ့ မမျှ ဆံပင်ကလေးဖားလျားချပြီး ဆံမြိတ်ပါးပါးလေးကို နဖူးပေါ်အတိချကာ ဘီးကုတ်ထူထူ အမည်းကြီးပတ်ထားတာ တကယ်ရယ်စရာကောင်းလွန်းလို့ သူ မမကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာကြီးပြီး ဖြီးဖြီး ဖြစ်သွားရသည် ။

"ဟဲ့...ဘာလဲ...ငါ့ကိုကြည့်ပြီး နင်က မျက်နှာက ဘာဖြစ်တာလဲ စပရင်ဖြစ်နေပြီ"

"အဟဲ...မမက ဘီးကုတ်အကြီးကြီး ပတ်ထားတာ...ကလေးမလေး ကျနေတာပဲ"

"ဒါပေါ့...ရုပ်ချောတော့လည်း ဘာဆင်ဆင် တင့်တယ်နေတာပေါ့"

"အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆံပင်ကြီးဖားလျားချပြီး ဘီးကုတ်အနက်ပြားကြီးရယ်၊ အရှေ့ ကနေ ဒေါနပန်းလေးသာ များများ ပန်လိုက်ရင်...ပုပ္ပီး..."

"ဘာ...ဘာပုပ္ပီးလဲ"

မမလေးလုံးကြီးကို သူလန့်ပြီး ဇက်ကလေးပုကာ လျှောချလိုက်ရပါသည် ။

"အဟဲ...ပုပ္ပီးတောင်ပါ မမရဲ့ "

"ဘာဆိုလဲ...ပုပ္ပိုးတောင်နဲ့ ..."

"ဪ...ဟော်...မမကို ပုပ္ပိုးတောင်ကိုသွားမဲ့ တရုတ်မကြီး ဝမ်းကျိ
...ဝမ်းကျိ...နှစ်ဝမ်းကျိနဲ့ တူတယ်လို့ ပြောမလို့ ပါ"

"ဘာ နှစ်ဝမ်းကျိလဲ...ရှုပ်နေတာပဲ"

တကယ်တော့ သူပြောချင်တာက 'ပုပ္ပိုးမယ်တော်'ကိုပါ။ မမတစ်
ယောက် အခုလို ဆံပင်ကြီးဖားလျားချထားတာ ပန်းသာ ပန်လိုက်ရင်
တကယ်ပုပ္ပိုးမယ်တော်မှ ပုပ္ပိုးမယ်တော် အတိုင်းပါပဲ။

အဲဒီလိုသာ...သူဒဲ့ဒိုးပြောကြည့်...

မမ အခုထကဆုန်ပေါက်မှာ သေချာသည် ။

"ထည်ဝါ"

"ဗျာ"

သူက မမကိုကြည့်ပြီး ဝေဖန်ကောင်းနေတုန်းမှာ ပဲ မမအသံစူးစူးက
သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို တုန့်ခနဲခါသွားသည် အထိ ထိတ်လန့်သွားရသည် ။

ပြီးတော့...မမကိုလည်း ကြောက်လန့်သွားသလို ပခုံးလေးကျုံ့ပြီး
မော့ကြည့်လိုက်တော့ မမက စတိုင်လ်အသစ်ဖြင့် ခါးနှစ်ဘက်ကိုလက်
ရှေ့ ပစ်ထောက်ပြီး မျက်နှာလှလှလေးကို မဲ့ခနဲရွဲ့ပစ် လိုက်ကာ...

"မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေကြုံရွယ်နေပြန်ပြီလဲ ထည်ဝါ"

မမပြောလာတော့မှ သူသတိရသွားကာ ခေါင်းကလက်တစ်ဆစ်
လောက်ရှိသည့် ကတုံးဆံပင် ကလေးကို ဖွဖွလေးပွတ်ပစ်လိုက်ပြီး မမ
ကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မော့ကြည့်ရင်းကပြောစရာ စကား
လမ်းစရာသွားခဲ့ပါသည် ။

"ဟုတ်တယ် မမရယ်...ကျွန်တော်တို့ မှာ ပိုက်ဆံတွေမရေတွက်နိုင်အောင် ချမ်းသာနေတာ၊ ကားတစ်စီးတော့ ဝယ်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ သိန်းရှစ်ရာတန်လောက်ကလေးပါနော် မမ၊ သိန်းတစ်ထောင် ကျော်တန်ကြီးကို မဝယ်ပါဘူး"

"အမယ်လေးလေး...သိန်းရှစ်ရာကြီးကို ကားဝယ်ပစ်ရအောင် မင်းရှူးနေသလား ထည်ဝါ၊ ဟင်...ဟင်...မင်းပိုက်ဆံမွဲတုန်းကတော့ ပိုက်ဆံသိန်းရှစ်ရာမပြောနဲ့ ရှစ်သောင်းလောက်တောင် မမြင်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝလေး မင်းနောက်ကြောင်းသမိုင်းကို မင်း မမေ့စမ်းပါနဲ့ "

"အဲဒီဘဝကပြီးခဲ့ပါပြီဗျာ"

"ပြီးခဲ့ပေမဲ့...ဘဝက သမိုင်းခေါက်လို့ ရမလားဟဲ့၊ နင့်ငယ်ဘဝက ထမင်းနပ်မှန်အောင် မစားခဲ့ရတာက မစားခဲ့ရတာပဲ...အခု သူဌေးကြီးဖြစ်မှ နောက်ကြောင်းဖုံးပြီး ဆီးသီးသည် မလုပ်ချင် စမ်းပါနဲ့ "

"ဟင်...ဆီးသီးသည် က ဘာလဲ..."

"ဆီးသီးသည် က ဘာရမလဲ...ဘဝမေ့တတ်တဲ့ ဆီးသီးသည် မမျိုင်းက ငယ်ဘဝက ဆီးသီး ရောင်းရတာကို မေ့ပြီး ရှင်ဘုရင်လည်း တော်ကောက်သွားရော ဘဝကြီးကိုမေ့ပြီး ဆီးသီးတွေကို ဒါဘာသီးကြီးလဲ ဖြစ်ရော...မင်းလည်း အခုဘဝမေ့ပြီး ဒါဘာသီးကြီးလဲ မလုပ်နဲ့ "

"ဟာဗျာ...မမကလည်း မော်ဒန်အောက်လိုက်တာဗျာ၊ ဒါဆို မမက တစ်သက်လုံး ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝကို သတိရပြီး...တသသနဲ့ ကားဝယ်မစီးတော့ဘူးလား၊ ဒီအိမ်အိုကြီးနဲ့ ပဲ တစ်သက်လုံးနေတော့ မယ်ပေါ့၊ တိုက်တို့ ဘာတို့ မဆောက်တော့ဘူးပေါ့...စိန်တို့ ဘာတို့ မဝယ်တော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား"

"အေး...မဝတ်ဘူး...မစီးဘူး...မဆောက်ဘူး...ဘဝမှာ ပိုက်ဆံတွေကို မြင်နေရရင် ငါသေ ပျော်တယ်"

"မမ သေပျော်ပေမဲ့ ကျွန်တော်က လူတောထဲတိုးနေရတာ မသေပျော်ဘူးဗျာ၊ ပိုက်ဆံရှိနေ တာပဲ၊ ကောင်းပေ့ညွန့်ပေ့ပစ္စည်းတွေကို ဝယ်သုံးချင်တာပေါ့"

ဒီတစ်ခါတော့ ထည်ဝါ မမကို အတိုက်အခံမလုပ်စဖူး လုပ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ မမကတော့ တစ်သက်လုံး ခေါင်းမာလာသူပီပီ သူ့ကို မျက်စောင်းနက်နက်ထိုးကြည့် ပြီး သူ့ရဲ့ လက်တစ်ဆစ်လောက်ရှိသည့် ကတုံးဆံပင်လေးကို ဆတ်ခနဲဆွဲနှုတ်လိုက်ကာ မာန်ချီထုတ် လာခဲ့ပြန်သည်။ ။

"ထည်ဝါ...မင်း...ငါ့ကို အတိုက်အခံလုပ်နေတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး"

"မဟုတ်ရင်လည်း မင်းပါးစပ်ပိတ်တော့"

ပြောရင်းနှင့်စိတ်တွေမြင့်ပြီး ထဘီကြီးကို ဂွမ်းခနဲဝတ်လိုက်သည့် မအပျိုကြီးကို ဒီတစ်ကြိမ် မှာ လည်း သူ့အလျှော့ပေးလိုက်ရပါတော့သည်။ ။

သူ အဲဒီလို အလျှော့မပေးရင် မမက ထုံးစံအတိုင်း ကဆုန်ထပေါက်မှာ သေချာသည်။ ။

အင်း...မမ...မမ...

ဘယ်တော့မှ ဒီဝဋ်ကြွေးက ကျေရမှာ ပါလိမ့်။

ဘယ်ဘဝက ရေစက်မကောင်းခဲ့လို့ မသိ...။

ဪ...သူတို့ မောင်နှမဘဝက ပိုက်ဆံမရေတွက်နိုင်အောင် ချမ်း
သာပြီး စိတ်မချမ်းသာခဲ့ရ သည့် ဘဝပါကလား။
